

huda. Še celó pregovor imamo, kadar sneg zeló nalétuje v precej kosmičih, pravijo: sneg gre, kakor da bi se berači tergali!

T. Sicer ima Kopitar r'vúse rixari, germ. sich raufen; in *Miklosič*: „r'venije, revnost' contentio, aemulatio; revnovati aemulari (cf. neosl. réven et pol. rzewny)“.

U. Pa to utegne biti v dobrem in v slabem pomenu?

T. Se ve da. Kar v stsl., pomeni tudi v novejših slovanskih jezicah: reva, revnost, revnivost aemulatio, zelus in zelotypia; reven, revniv aemulus. Pri nas je reva, revež — ubog, ubožec (mitleidswürdiger Armer, Metelko).

U. Kakor gladež, pumpež, kradež, sitnež!

T. Cigale ima celó revati (arm sein), kar je v stsl. ubožati (pauperem esse); strašno je reven (er ist blutarm). itd.

U. Ta in una reva je že marsikoga ugonobila!

Podučno berilo za mladost.

VII.

Sramožljivost.

Kdor nikoli ne govori in ne stori kaj, česar bi se sramoval, ko bi to vedili starši in drugi pošteni ljudje, je sramožljiv. Sramožljivost se pokaže že na licih, če zarudé in zapéčejo, kadar človek kaj nespodobnega vidi ali sliši. Sramožljiv človek se varuje vsakega naj manjšega pregreška, ki se ga sramuje. Sramožljivost je lepa in potrebna čednost, ker človeka, posebno mladega, varuje, da se ne pokvari in ne postane hudoben. — Včasih pa je sramožljivost tudi napčna. — Učenec posluša učnikove nauke, pa ne more kaj popolno razumeti; rad bi tedaj poprosil učenika, da bi mu nerazumljivo reč še enkrat povedal, toda sram ga je, da bi prašal, ker bi ga morda njegovi tovarši in tovaršice zavoljo tega pogledovali i. t. d.; taka sramožljivost ni prava. Če kdo kaj ne vé, ni treba, da bi se zavoljo tega sramoval; sram naj bo le tega, ki se noče učiti. Prizadevati si moramo, da bomo sramožljivi vselej, kadar je treba, to je, kadar bi storili kaj takega, kar prepoveduje Bog in kar ne dovolijo storiti tudi pošteni ljudje. Taka sramožljivost naj povsod spremlja mladega človeka, in gotovo se bo srečno ogibal in ognil vseh brezštevilnih hudobnih nastav, s katerimi je obilo obilo preprežen sedanji svet.